

ASSEMBLEA

C. E. H. I.

FULLS D'INFORMACIO Nº 5

de

CATALUNYA

PARIS - GENER DEL 1974

- +++++ Punts de coincidència +++++
- 1.-Consecució de l'amnistia general per als presos i exiliats polítics.
 - 2.-Exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació (inclosa la sindical), de manifestació i dret de vaga que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
 - 3.-Restabliment provisional de les Institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
 - 4.-Coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.
- +++++

- ESDEVENIMENTS DE CATALUNYA -

28 d'octubre 113 detinguts a Barcelona, acusats de pertanyer a la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya. Quatre són torturats. La premsa de Barcelona ho calla durant els primers dies.

11 de novembre 20.000 persones es dirigeixen a Vic per tren o carretera en commemoració del II aniversari de l'Assemblea. La policia ocupa aparatósament les carreteres i l'estació de Vic per tal d'interceptar els manifestants. Aquests es dispersen, concentrant-se en diverses localitats, principalment a Granollers i l'Ametlla del Vallès. Gran nombre de detencions que no són mantingudes. Alguns joves barbarament apallissats ingressen a la presó Model de Barcelona.

12 de novembre el jutge del TOP de Madrid acorda l'alliberament, sota fiança, a una seixantena dels 113. Són efectivament deixades anar 11 dones. Però a la Model, mentre les famílies dels detinguts esperen els alliberaments decretats, arriba la notícia que ningú sortirà i són dispersades per la policia sense miraments.

22 de novembre El TOP rectifica i ordena

l'alliberament sota fiança d'una quarantena de detinguts. Els altres restaran a la presó. La policia revisa llurs antecedents. Els detinguts es neguen a pagar les multes.

23 de novembre La policia comença a detenir a casa seva les persones alliberades. Només els advocats Solé Barbarà, Enric Leira, Mossèn Xirinachs -que es disposava a testimoniar sobre les tortures de xefatura- i el llicenciat Ligüerre són portats a la presó.

28 de novembre La resta de les persones recercades es lliuren a la policia i són conduïdes a la presó. Tots els detinguts es neguen a pagar les multes. Les unes de la Direcció General de Seguretat i les altres imposades pel Governador.

° ° °

Què hem de pensar de l'acció vacillant del TOP? Sembla ésser que la primera suspensió de les llibertats acordades fou deguda a pressions de la policia de Barcelona que se sentia defraudada i amena-

.../...

DECLARACIO A L'OPINIO PUBLICA -

Els 113 detinguts de Santa Maria Mitjancera fem la següent declaració a la qual s'adhereixen altres presos polítics de Barcelona, adreçada a l'Assemblea de Catalunya, i a través d'ella a tot el poble, en ocasió del segon aniversari de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya.

Ens acusen de constituir la Comissió Permanent de l'Assemblea i creuen que empresonant-nos poden endarrerir la lluita del nostre poble per la llibertat i l'enderrocament de la dictadura. La nostra detenció ha desvetllat una resposta popular molt ampla i ha demostrat que l'Assemblea de Catalunya no és un grup format per unes persones o altres, sinó que la formen la gran majoria dels sectors democràtics de Catalunya. L'Assemblea de Catalunya no pot ser posada a la presó perquè és al carrer.

Interpretem les múltiples accions i altres proves de solidaritat de què hem tingut notícia -a les fàbriques, als barris, a les comarques, dels col·legis professionals, per part d'amplis sectors de l'Església Catalana, dels estudiants, etc.- no solament com una prova de solidaritat envers nosaltres, sinó també com un referment de l'adhesió popular a la lluita per les llibertats democràtiques i nacionals que l'Assemblea de Catalunya expressa en els seus quatre punts programàtics.

(...) (1)

Des del 7 de novembre de 1971, aquests punts han estat presents en les nombroses lluites unitàries dutes a terme per diversos sectors del nostre poble i els han donat coherència i sentit polític convergent.

L'enfortiment de l'esperit solidari registrat aquests dies tant al carrer com a la presó és la millor garantia que el camí d'unir tots els sectors democràtics i antifeixistes en la lluita contra la dictadura és bo i ens portarà a la conquesta de les llibertats democràtiques i nacionals de Catalunya.

VISCA L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

Barcelona, 7 de novembre 1973 .

(1) NDLR. veure els 4 punts de coincidència que encapçalen aquest butlletí.

Els esdeveniments... (ve de la pàg.1)

çava amb un rengle de dimissions encapçalades per la del mateix Comissari de la Brigada Política-Social. Sabem que de l'entrevista del Degà del Collègi d'Advocats amb el Ministre de Justícia no en va sortir res puix que aquest declarà que l'afer estava en mans de tot el govern i per tant escapava a la jurisdicció del seu ministre.

Guardem-nos ara d'especulacions massa fàcils. És ben cert que la solidaritat ciutadana amb els detinguts s'ha manifestat més forta que mai. Ja el primer dia per al centenar de presos de la Model -la resta es trobava a la presó de dones- arribaren més de quatre cents paquets. Rondes de cotxes passaven tocant el claxon pels voltants de la presó. El dia de la celebració de l'aniversari de l'Assemblea arribava a

la presó, expedit des de Vic i adreçat a cada pres, un paquet contenint el clàssic pa de pessic amb dues candeles, símbol del segon aniversari.

El col·legi de metges enviava a la presó una comissió encarregada de inspeccionar-ne les condicions sanitàries. Octavetes eren distribuïdes ja la primera nit de les detencions, principalment a les boques de metro i a les sortides dels cinemes. En fi, tota mena de signes de solidaritat a Barcelona i comarques proven que els presos no estan sols i que la població es sensibilitza. De l'estranger arriben també tota mena de testimoniatges i oferiments. Els catalans residents a diverses ciutats europees prenen contacte amb organismes internacionals i amb els partits polítics més idonis. Hem d'estar

preparats, pel cas d'un procés polític o d'una repressió generalitzada, per a mobilitzar tota mena de solidaritats i disposar d'un màxim de mitjans de pressió per tal de desemascarar el govern feixista que continua disposat a reprimir qualsevol intent de democratitzar la vida política.

Durant aquestes setmanes el govern de Madrid titubeja i no sap què fer. Reprimir, afliuixar? Els qui manen semblen poc interessats en aquest precís moment a mostrar-se descaradament cruels. D'una banda existeix una sensibilització popular evident i a tots els nivells. Tampoc la situació internacional aconsella repressions espectaculars. Les declaracions públiques del clergat català, de les jerarquies i de les ordres religioses són una denúncia molt coratjosa d'una situació social moralment indefensable. Sabem que alguns Cardenals europeus estan al costat del Cardenal de Barcelona. Cal fer conèixer i que aviat sigui evident per tothom, que les reivindicacions de l'Assemblea de Catalunya són pels drets més elementals i la convivència civil, que el que reclamem, moltes nacions civilitzades ho reconeixen en llurs Constitucions, i que per a negar-los cal tot el cinisme dels cafrs feixistes. En el govern franquista, tant la situació internacional com totes les accions populars contribueixen poderosament a radicalitzar-ne les tensions internes. Per on tiraran? Avui a Catalunya la presència de l'Assemblea és un problema real per a la gent que mana car, "l'Assemblea de Catalunya és ja al carrer", com han dit els nostres presos en llur declaració. És la primera vagada -ho declara el mateix governador civil de Barcelona, en l'extensa nota donada a la premsa- que existeix una oposició articulada i amb matissos diversos. No es tracta ja de grups poc o molt nombrosos. Una estratègia general de tots els Partits i organitzacions de l'oposició, i el lligam i contacte que aquests mantenen amb les masses ciutadanes, mostra la seva força. L'Assemblea està articulant una política coherent que s'esmerça a mobilitzar tot el nostre poble. L'Assemblea és ara més viva que mai. Els empresonaments i les tortures han produït un efecte contrari del previst per l'enemic. I els quatre punts de convergència mostren en els esdeveniments d'aquestes setmanes

llur gran eficàcia mobilitzadora, mentre la dinàmica unitària va guanyant força i prestigi als ulls del nostre poble.

S.P.

~~~~~

CRIDA DE LA COMISSIÓ PERMANENT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA (que ha estat profusament repartida).

CATALANS,

L'Assemblea de Catalunya us informe:

El diumenge dia 28, 113 persones, de tot Catalunya -obrers, pagesos, mestres, advocats, metges, enginyers, aparelladors, llicenciats, estudiants, capellans, etc.- conegudes per llur significació, reunides pacíficament a l'església de Sta. Maria Mitjancera de Barcelona, foren detingudes violentament per la policia que, pistola en mà, penetrà en el recinte religiós.

Incomunicades a diverses comissaries de Barcelona, rigorosament interrogades, corren el perill de ser processades acusades de reunió il·legal i pertanyer a l'Assemblea de Catalunya.

La Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, reunida en sessió urgent, davant la gravetat d'aquests fets, fruit d'un règim dictatorial que ens nega el mínim exercici de les llibertats democràtiques i nacionals i que, esgotat políticament, es mostra incapaç de governar com no sigui mitjantçant una brutal repressió reafirma la necessitat d'una àmplia mobilització de tot el nostre poble al voltant dels quatre punts de l'Assemblea de Catalunya.

(...)

Cridem en aquests moments a posar en peu tots els sectors socials progressius i democràtics de Catalunya per tal d'aconseguir la immediata llibertat de tots els detinguts de Sta. Maria Mitjancera sense que sobre ells caigui després cap sanció penal o econòmica. Donem suport i fem convergir unitàriament les primeres lluites que el nostre poble ha emprès: assemblees, aturs a les empreses (com a la SIEMENS de Cornellà), accions de tot tipus a la Universitat, barris i comarques; les gestions que el Col·legi d'Advocats i d'altres han fet a les autoritats, etc.

Especialment, cridem les jerarquies de (segueix p.5, 2ª columna.)

Són homes i dones que tenen el mèrit immens d'ésser dels iniciadors d'un nou esperit en les relacions entre democrates que es pot ja anomenar L'ESPERIT DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA. Esperit basat en una actitud de diàleg franc, pacient i obert; de confrontació respectuosa i perseverant de criteris; de porta oberta, sense exclusives, a tots aquells que tenen per aspiració comú posar fi a la dictadura.

Són homes i dones que, amb llur actitud cívica, de ponderada fermesa i realisme, pensen i actuen en funció de la realitat política, econòmica, social i nacional d'AVUI a casa nostra, la qual no té semblança amb la de la Catalunya d'abans i després de la guerra civil; que fan front als problemes i situacions d'AVUI amb una voluntat unitària incrementable, com ho reclamen els interessos nacionals i com ho exigeixen les necessitats i aspiracions de la immensa majoria de la població.

són homes i dones que han deixat decidament de banda allò que pot diferenciar i és, en certs aspectes, ferment de disgregació i d'impotència, per donar pas a allò que és essencial, que uneix, fortifica i mobilitza entorn d'un mateix anhel
EL RECOBRAMENT DE LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES I NACIONALS.

Són homes i dones que, tot i restant fidels als propis principis i concepcions ideològiques, opinions o creences, han es-

tat dels primers a prendre consciència que cap Partit, cap organització, cap corrent d'opinió democràtica, no pot abrigar la més petita esperança de poder exposar i defensar lliurement davant el poble la seva manera de pensar si no és conjugant els esforços de TOTS per imposar el dret de TOTS de reunió i organització.

Són homes i dones que han posat en consonància paraules i actes, alguns dels quals han sofert ja en altres ocasions empresonaments, maltractes, multes i persecucions per llur participació activa i coratjosa a accions i preses de posició per la defensa dels drets dels treballadors, per les llibertats nacionals, per la democràcia, contra el feixisme.

Són, doncs, homes i dones que tenen llur representativitat guanyada per una conducta animada constantment per uns sentiments nobles i abnegats, provadament inspirats per l'únic afany de servir la causa de la llibertat.

Cridem tots els democrates catalans exiliats o residents de la regió de París a impregnar-se de l'esperit de l'Assemblea de Catalunya i els invitem a contribuir, activament, amb la Comissió de París a la gran campanya de Solidaritat amb els 113 i totes les víctimes de la repressió feixista.

J. R.

Repartiment

Comarcal i per professions dels detinguts.

Barcelonès.....	54		
Baix Llobregat..	14		
Vallès Oriental.	4	Obrers.....	17
Osona.....	1	Empleats.....	16
Segrià.....	5	Advocats.....	8
Baix Penedès....	4	Professors.....	3
Baix Camp.....	3	Llicenciats.....	5
Pallars Sobirà..	1	Mestresses de casa..	3
Baix Ebre.....	1	Escriptors.....	2
Tarragonès.....	2	Capellans.....	2
Garraf.....	2	Pèrits.....	2
Maresme.....	3	Bibliotecaris.....	2
Gironès.....	3	Director de cinema...	1
La Noguera.....	2	Arquitecte.....	1
Bages.....	1	Analista financer...	1
Ribera d'Ebre...	1		
Anoia.....	1		
		Administratius.....	15
		Estudiants.....	12
		Enginyers.....	5
		Mestres.....	3
		Aparalladors.....	3
		Medges.....	2
		Químics.....	2
		Economistes.....	2
		Pagesos.....	2
		Traductor.....	1
		Pescador.....	1
		Psicopedagogue.....	1
		Músic.....	1

LLIBERTAT

Sota aquest títol, la Comissió Coordinadora de les Forces Polítiques de Catalunya ha fet una important i extensa declaració relativa a la detenció dels 113 demòcrates i als primers actes de solidaritat.

La declaració acaba així:

LA COMISSIO COORDINADORA DE LES FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA crida:

A tot el poble de Catalunya a intensificar el plantejament de tots els problemes pendents, totes les accions en defensa de les reivindicacions de la població, de tots els drets lesionats per la dictadura, tot sabent-hi destacar l'exigència de la LLIBERTAT que es despren de cadascun.

A totes les forces polítiques d'oposició, a tots els moviments de masses, totes les personalitats i entitats democràtiques de Catalunya a reforçar la seva unitat, a incorporar-se, les que encara no hi siguin, a l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, a trobar totes les formes d'unitat d'acció.

A totes les forces democràtiques de l'Estat espanyol a avançar en l'acció sobre tots els fronts, a intensificar la solidaritat mútua, a coordinar més estretament el nostre combat com a per la llibertat.

A l'Església perquè reculli les preses de posició de nombrosos cristians, de nombrosos sacerdots, perquè sigui conseqüent amb les decisions globals de la pròpia Conferència episcopal i les concreti en aquesta ocasió i en totes les altres, perquè aixequi la seva veu en defensa dels drets més elementals de la persona, que sigui sensible al sacrifici dels detinguts i els seus familiars i a la justesa de la causa que defensen.

Les forces democràtiques i antifeixistes del món sencer, que han manifestat llur recolzament a la nostra lluita en múltiples ocasions perquè expressin ara, novament, la seva solidaritat amb la nostra causa i el seu rebuig al franquisme.

ARA, ENS ADRECEM A TOTS: que s'alci potent la veu del nostre poble.

ALLIBERAMENT IMMEDIAT DE TOTS ELS DETINGUTS.

LLIBERTAT

EL MOVIMENT OBRER I POPULAR

Les Comissions Obreres expressaren immediatament llur solidaritat amb els detinguts. El moviment obrer utilitza els seus propis mitjans: celebració d'assemblees informatives en les empreses i centres de treball; oferiment d'ajut solidari.

Esmentarem, com a més significatives les accions de vaga dels treballadors de la fàbrica SIEMENS de Cornellà, exteses a altres centres de treball com LAFORSA, CLAUSOR, FORGAT, ERMSA, etc.

A nivell popular, citarem les inscripcions als carrers de Barcelona, exteses a Vallès i arreu de Catalunya.

////////////////////////////////////

Crida de la Comissió Permanent

vé de la pagina 3

l'Església catalana que, fent ús dels drets i deures que els són propis, denunciï la violentació armada del recinte religiós, reivindicuin el dret de reunió i exigeixin la llibertat de tots els detinguts.

Aquests fets no es poden deslligar dels actes repressius que el règim ben conscientment reitera en aquest últim període - procés als treballadors de la Termica, procés 1.001 contra Camacho i els seus companys, judici als advocats laboristes, etc.

...Lluitar contra aquesta repressió i per la llibertat dels detinguts exigeix convertir aquest combat en una ferma expressió de la voluntat de tot el nostre poble per acabar amb la dictadura i aconseguir les llibertats polítiques i nacionals.

CATALANS EXIGIM:

LA LLIBERTAT IMMEDIATA DELS DETINGUTS!

LA LLIBERTAT PER AL NOSTRE POBLE.

Catalunya, 30 d'octubre 1973.

El nostre desig és de presentar un màxim d'informació i de documents. Per dificultats econòmiques, el butlletí no pot sortir regularment. Massa sovint els documents són atressats. Nonobstant donen una visió de la situació política actual.

Solidaritat dels sacerdots als 113 detinguts.

187 sacerdots, reunits el dia 3 de novembre al Seminari Conciliar de Barcelona en sessió informativa enviaren el següent comunicat als empresonats:

"...A més de lamentar incumpliment de les normes concordatòries per part de la força pública, deplorem sobretot la violació del dret de reunió que la vostra detenció significa. Estem al vostre costat en el manteniment dels drets ciutadans i us oferim la nostra ajuda."

Resolució dels eclesiàstics

Una setmana després una segona reunió aplegava més de 300 eclesiàstics catalans que, en una resolució es comprometien:

"...a prosseguir i a continuar en l'acció a favor de la justícia i de la llibertat conculcades per la legislació vigent."

"...a obrir les portes de les esglésies i dels locals eclesiàstics...a totes les iniciatives que vagin d'acord amb els drets humans..."

i es declaren solidaris

"...de tots aquells qui, en el nostre país i a fóra, a Orient i a Occident, lluiten perquè els homes puguin viure en una societat que protegeixi i desenvolupi els seus drets fonamentals.

Homilia del Cardenal Jubany

El 12 de novembre a l'església de Pompeia de Barcelona, el Cardenal Jubany expressà la seva denuncia i inquietud, digué

"... Tots coneixeu el que ha ocorregut en la barcelonina parròquia de Maria Mitjana el diumenge, dia 28 d'octubre passat. Es tracta d'un fet trist i lamentable, amb una llarga sèrie de conseqüències que interpelen la nostra consciència cristiana.

"...Davant el que passà, cal recordar que, entre els drets naturals de l'home -que l'enciclica "Pacem in Terris" qualifica de "universals, inviolables i inalienables"- figura el de la llibertat de reunió i d'associació..."

"...urgeix per al nostre país una ordena-

ció jurídica que respongui a aquests desitjos i necessitats, tant àmplia i profundament sentits en el nostre poble. D'aquesta forma, per una banda, no passarien fets com el que lamentem, amb tot el seu róssec de dolor i ressentiments; i, per altra part s'evitarien certes actuacions de la força pública que, al produir-se en llocs sagrats i dependències eclesials -que tenen un fi propi i determinat- poden resultar lesives del vigent concordat.

El diari CORRIERE DE LA SERA del 14 de novembre, publicava en primera pàgina:

"El Cardenal Jubany deploreja l'acció de la policia contra el parlament clandestí de Catalunya i demana la "llibertat de reunió i d'associació".

Marti Alanis, bisbe de la Seu d'Urgell, en una carta datada el 14 de novembre manifestà:

"Urgeix en el nostre país una ordenació jurídica que faciliti més el dret de reunió i d'associació."

Camprodon, bisbe de Girona s'adhereix, en una homilia que pronuncià el dia 17 de novembre a la parroquia de Sant Salvador, a les declaracions del Cardenal Jubany.

El despatx de premsa del bisbat de Girona va entregar als diaris, una nota en català exposant els passatges més importants de la homilia esmentada.

Cristians en lluita pels drets humans han publicat una declaració que, sota el títol EL DRET DE REUNIO CONCULCAT, exposa i denuncia els fets del diumenge 28 d'octubre La declaració acaba així:

"...En acabar la denuncia volem afirmar la nostra solidaritat: en primer lloc amb els presos que sofreixen en carn viva les conseqüències d'un acte que els Drets Humans reconeixen com a just i sabem a més, que alguns d'ells han estat maltractats a la Prefectura de Policia. En segon terme, solidaritat amb les seves famílies anguiades per l'absència d'unes persones que no han fet res més que utilitzar un dret que els corresponia. I aquesta solidaritat enforteix la nostra lluita i la nostra es-

perança.

Després de 16 mesos de detenció preventiva, de sobte el règim escolli el 20 de desembre, en vigílies de Nadal, per jutjar els 10 de Carabanchel. No cal dir-ne les raons que poden resumir-se en uns mots: falsetat i acusacions injustes; por a la resposta popular i de l'opinió internacional: covardia...

La mort de Carrero Blanco, el mateix dia de l'obertura del procés agreujà el contexte inquietant en què ha tingut lloc aquest procés. Raó suplementària per accentuar la guardia i vigilància entorn d'uns homes que han fet front al tribunal, meravellosos de convicció, sinceritat i coratge.

Els noms d'Acosta, Camacho, Fernandez Castilla, Garcia Salve, Muñoz Zapico, Saborino, Sartorius, Santiesteban, Soto i Zamora estan estretament vinculats a les lluites de la classe obrera i democrates dels pobles d'Espanya des de fa una colla d'anys. Fins i tot després d'empresonaments han estat presents a totes les batalles importants, fent sentir llur veu sensible i generosa.

Tal fou el cas, entre tants d'altres, quan fou comès el crim de Sant Adrià del Besos, amb llur carta a les Comissions Obreres de Catalunya, acompanyada de 1.000 pessetes, producte d'una subscripció a la presó, per a la vidua de Manuel Fernandez Marquez. Són uns tals antecedents que l'acte d'acusació tradueix i qualifica en termes de blasme de "LA PITJOR CONDUCTA SOCIAL":

Conclusió aberrant, cert, però ben lògica i natural si es té en compte el caràcter classista, reaccionari, d'una justícia i unes lleis que no són més que l'emancipació d'estructures feixistes, instrument d'execució del poder omnipotent de les castes retrògrades dominants que barren el pas, amb l'únic mitjà del qual disposen: l'aparell repressiu de l'Estat, condemnant i reprimint tota acció, tota presa de posició dictada per l'afany de fer prevaler els drets de l'home; de fer triomfar les justes aspiracions nacionals, socials, democràtiques.

En llur crida del 13 de desembre, els 10 de Carabanchel refermen que res no torçà llur aferrada decisió de continuar el camí emprès:

"El 20 de desembre -deient- estem decidits a exposar davant el TOP amb la serenitat i fermesa que dona la consciència de la justesa de la nostra causa, els criteris que orienten la nostra vida al servei de la classe obrera i a denunciar les tèrboles maniobres d'un règim policíac; maniobres ordides amb la intenció de condemnar a través nostre la justa lluita dels treballadors per conquerir una vida més digna, per millors salaris i pensions, pels drets sindicals, d'associació, reunió i vaga".

Les primeres notícies que ens arribaren del procés confirmaren totes que tal era llur conducta:

EXTRAORDINARIA DE SERENITAT I FERMESA

A l'hora d'escriure aquestes ratlles, la sentència no ha estat encara pronunciada, però és indiscutible que plana sobre Camacho i els seus companys, no solament el perill d'una condemna a llargs anys de presó (1), sinó també l'amenaça d'una repressió brutal de la part dels escorçons feixistes en uns moments d'exacerbació dels ultres, disposats a fer-ho tot per fer reviure l'esperit de guerra civil.

L'únic mitjà per a fer-hi front i impedir-ho és enfortir i eixamplar la unitat i puixança de la convergència pel recobriment de les llibertats democràtiques per exigir l'alliberament dels 10 de Carabanchel, de tots els 113 i de totes les víctimes de la repressió franquista.

L. E.

NDRL. Els 10 van ésser detinguts el 24 de juny 1972, al Seminari dels Pares Oblats. La policia no trovà cap document, però no obstant, van ésser acusats de constituir una Coordinadora de les Comissions Obreres.

Doncs, malgrat l'absència de la més mínima prova, el TOP els ha condemnat a penes duríssimes: Marcelino Camacho i Eduardo Saborino: 20 anys de presó; Nicolas Sartorius i Francisco Garcia Salve, 19 anys; Juan Marcos Munoz, 18 anys; Fernando Soto Marin, 17 anys; Francisco Acosta, Miguel Angel Zamora, Pedro Santiesteban i Luis Fernandez Castilla, 12 anys.

Camacho, prematurament envellit per les lluites sostingudes i la greu malaltia cardio-vascular que pateix, conserva una moral excepcionalment elevada "sé -ha escrit en la seva darrera lletra- que estic pagant el preu de les llibertats futures"

El moment polític

Des de fa anys, sobretot després del procés de Burgos, estem assistint, no solament a Catalunya, sinó també a la resta de l'Estat espanyol, a un moviment cada cop més ampli i a una convergència unitària cada vegada més acusada: regions que podiem considerar feudes del feixisme, capes i classes socials de la població fins ara aparentment immòbils, incorporant-se a la lluita contra el feixisme i per la llibertat.

Les vagues de Vigo, El Ferrol, Pamplona i del ram de la construcció exigint millores socials; dels camperols d'Asturies, València, Pamplona o Lleida contra el sistema actual de seguretat social agrària i l'explotació per part dels monopolis; les vagues dels estudiants, metges, mestres, empleats i la lluita dels col·legis professionals han facilitat la convergència unitària. El formidable exemple de l'Assemblea de Catalunya, dels Comitès Unitaris i Taulles Democràtiques arreu de l'Estat espanyol assenyalen l'únic i possible camí per l'enderrocament del feixisme: la unitat de totes les forces antifeixistes.

Es en aquest contexte de lluites, en el moment que, amb milers de fulls impresos, vagues, manifestacions i protestes de tota mena, tant a l'Estat espanyol com a l'estranger, deiem al règim que no consentiríem una condemna dels 10 de Carabanchel, que esclata l'atemptat contra l'almirall Carrero Blanco.

L'atemptat

A Madrid, el dia 20 de desembre, a dos quarts de deu del matí, davant el 104 del carrer Claudio Coello, l'explosió d'una càrrega de 50 Kg. de dinamita, catapultà el cotxe de Carrero Blanco per damunt dels 5 pisos d'un convent. Com cada dia, l'Almirall sortia d'assistir a una missa en l'església San Francisco Borja i es dirigia cap a l'avinguda Castellana i la presidència del Govern.

La notícia de la mort violent de Carrero Blanco provocà una gran confusió entre els ministres i les esferes governamentals. El cap d'Estat Major, General Diez Alegria, sostingué durant nou hores la tesi d'una explosió provocada accidentalment pel gaz. Curiosament, el General Iniesto Ca

no, cap de la Guardia Civil prengué l'iniciativa personal -que hagué de rectificar- de telegrafiar als Comandants per tal que aquesta força ocupés militarment totes les ciutats importants. Fins al vespre, el Govern no parlà d'atemptat ni informà la població.

L'endemà el matí, a Baiona, una fracció de l'ETA reivindicà la responsabilitat de l'atemptat.

La repercussió

L'atemptat de Carrero Blanco ha provocat una perturbació evident en la maniobra successoria del règim i un desconcert entre tots els instruments de poder.

Les penes de presó infligides als 10 de Carabanchel, la designació d'Arias Navarro al cap del govern són la demostració que a Espanya l'arbitrari és la sola llei. No és un secret per a ningú que aquest home ha estat imposat per Franco al Consell del Règne abans de reunir-se "en tota independència". Aquestes demostracions d'absolutisme són la confirmació, si calia, que la legalitat franquista és l'arbitrari.

L'enterrament de l'Almirall ofería l'ocasió per una demostració d'adhesió i de suport al franquisme: prou sabem com els franquistes obliguen a fer nombre i a fer el ninot als empleats de l'administració, als soldats i a la policia. Al restant de l'Estat res o ben poc. Els insults i l'odi expressats a l'ocasió, pels feixistes contra l'Església, no han estat, podem creure-ho, gens del gust de nombrosos militars, ni han trobat la complaença, ben al contrari, dels catòlics en general, especialment dels que lluiten ja al costat de l'oposició i dels cada dia més nombrosos favorables al franc exercici de les llibertats democràtiques.

Cert, l'Església i al seu redós la massa dels catòlics, tret de ben honorables excepcions, havien estat el puntal major del franquisme. L'actitud, avui, de potser la majoria de la jerarquia, dissociant-se del règim, la participació oberta i resoluta en l'acció per la democràcia d'una part del baix clergat, el passatge als rengles de l'oposició antifranquista dels reque-

part de la base social damunt la qual recolzava el franquisme, donen la dimensió de l'erosió dels seus suports.

Perspectives

El rigor del judici en el procés 1001 ja era previst de tots. Ara, però, n'han fet un grà massa. L'extremada duresa de les condemnes indica que ens trobem en un moment àlgid de la crisi política. Si l'oposició i particularment la classe obrera no han reaccionat encara amb tot el vigor d'altres ecos comencen a manifestar-se. Radio Vaticà ha condemnat en termes radicals un "judici que seria la vergonya de qualsevol país civilitzat". Vindran d'altres condemnacions. Ja hem vist com han estat tractats els acusats del MIL. En tot cas, veurem si l'exercit segueix disposat a fer el paper de super-policia i embrutar-se de sang una vegada més.

El procés de descomposició del règim, iniciat ja en vida del seu fundador hauria de facilitar la unió de tots els opositants. Si l'oposició reeix a enrobustir-se i estendre's no hi haurà repressió capaç de fer-la recular. Però l'oligarquia governant, arrapada al poder per "vocació de permanència", sense cap propòsit positiu determinat, barrant el pas a tota evolució portarà el pes i la responsabilitat del que l'exasperació creixent de certs sectors pugui portar de violències provocades.

L'Assemblea de Catalunya crida el nostre poble a fer prova de valentia i responsabilitat, aplegant-se en el combat polític per les llibertats nacionals i democràtiques. Sabem que la nostra brega per aconseguir aquestes llibertats ni és ni serà fàcil, i que costarà sacrificis. Ara mateix Mossèn Xirinachs, un dels 113 detinguts, es troba a la presó de Carabanchel a més de quaranta dies de vaga de la fam. El seu estat inspira serioses inquietuds. L'exemple d'aquest home és evident i simbolitza l'estil i el sentit de la nostra lluita: ferma i solidària, noblement heroica.

Cridem tots els compatriotes escampats per Europa i Amèrica a mantenir-se units i solidaris amb l'Assemblea de Catalunya, única sortida política i única esperança en el vesper feixista. Solidaris també amb tots els represaliats i víctimes del feixisme que representen el preu que ja està pagant el nostre poble per les futures

llibertats que només amb l'esforç unitari i concretat de tots plegats podrem aconseguir.

C. E. H. I.

////////////////////////////////////
///M O S S E N X I R I N A C H S///

MES DE 40 DIES DE VAGA DE LA FAM.

Les darreres informacions rebudes indiquen que Mossèn Xirinachs hauria cessat el 14 de gener la vaga de la fam iniciada després de la seva detenció el 1er. de desembre passat.

Mossèn Xirinachs havia estat traslladat de la presó "Model" de Barcelona a l'hospital de la presó Carabanchel a Madrid, i mantingut totalment incomunicat.

Havia iniciat la vaga de la fam per exigir l'alliberament dels 113 empresonats. Malgrat la seva participació a la reunió de l'església Maria Mitjancera i tenir pendent una multa de 350.000 ptes. Mossèn Xirinachs no fou arrestat per aquests fets. Està detingut preventivament en motiu del procés que el TOP ha convocat contra ell i previst pel 26 de gener. Se l'acusa de propaganda il·legal per les declaracions que feu durant la seva primera vaga de la fam (21 dies) el 1970, al moment del procés de Burgos.

Ens cal senyalar que si el procés té lloc, Mossèn Xirinachs està disposat a rebutjar els jutges franquistes, a demanar un interpret car només vol parlar en català i a estripar davant el tribunal la seva documentació oficial.

La forma de lluita empresa per Mn. Xirinachs pot ésser criticada, però la seva eficàcia no és tan alleatòria com pot semblar a primera vista. El convenciment i la força de caràcter que manifesta amb la seva entrega total pel que és just, poden ésser contagiosos en tots els terrenys de la nostra lluita. En tot cas, aquest patriota que combat amb les armes que li són pròpies, mereix el nostre ajut, el nostre respecte i admiració.

////////////////////////////////////

Contra la repressió és vàlida tota actitud de lluita, però només una àmplia i decidida acció popular obligarà el règim a abandonar les actituds repressives.

IIa; Reunió de les Comissions de l'Assemblea dels catalans residents a França.

Organitzada pels companys de Tolosa, va tenir lloc els 20 i 21 d'octubre, la segona reunió de les Comissions de l'Assemblea de Catalunya dels catalans residenciats a França.

A més de les delegacions de Marsella, Tolosa, Bordeus, Andorra i París es notava la presència de dos companys de l'interior mandatats per la Permanent.

A l'ordre del dia figuraven punts relatius a la coordinació entre les diferents Comissions, l'establiment de relacions directes i permanents amb l'interior i la discussió del document que les Comissions de França presentaren conjuntament a la segona Sessió Plenària.

Ens limitarem a senyalar que gràcies a les magnífiques condicions de treball i a l'esperit unitari que animava les diferents delegacions, es van resoldre de la manera més positiva tots els punts de l'ordre del dia.

Declaració sobre els fets de Xile

De la declaració que la Comissió de París envià a Xile, extractem:

"...En el Xile d'Allende i de Neruda, en el Xile de la Unitat Popular -com a l'Espanya republicana de 1936-, les forces vives, treballadors de la ciutat i del camp, intellectuals progressistes, poetes... Tots havien aplegat llurs esforços, llurs capacitats creadores per a construir una societat més justa, més humana. (...)

"...Però, com a Espanya el 1936, uns militars retrògrads i mercenaris, ambiciosos politicastes reaccionaris i escroçons feixistes no han vacillat a ofegar en sang les legítimes aspiracions populars.

La solidaritat fervorosa que proclamem amb el Xile de la Unitat Popular és, doncs, tant més sensible i fraterna perquè té vincles i arrels comuns de combatents antifeixistes per la noble causa de la llibertat i progrés.

Com projecció natural, estem i estarem en tot moment al seu costat i cridem als catalans exiliats a participar activament a la campanya d'ajut solidari."(..)

Declaració contra el procés 1.001

(extractes de la declaració que la co

missió de París de l'Assemblea envià al Ministre de Justícia).

(...) "El procés que el govern vol muntar contra Camacho i els seus companys és, de fet, un procés contra el dret de la classe obrera a gaudir de les llibertats sindicals reconegudes arreu com un dels drets fonamentals de l'home.

Pretendre condemnar a llargs anys de presó els 10 de Carabanchel pel "delicte" de defensa abnegada i ferma dels drets dels treballadors és revoltant i inadmissible.

Ja és hora que l'exercici de les llibertats sindicals sigui un dret reconegut a casa nostra.

Tal és el significat que donem a la nostra protesta contra el perllongat, injust i il·legal de la detenció de Camacho i els seus companys". (...)

Lletres de condol

La Comissió de París expressà per lletra el seu sincer condol a les senyores vidües de Pau Casals i d'Ambrosi Carrion.

Solidaritat activa

En saber-se la notícia de les detencions dels 113 a Barcelona, entre els catalans emigrats o exiliats, es produí ràpidament un moviment de solidaritat activa

++ S'entrà en contacte amb les organitzacions d'ajuda als empresonats: CISE i Socor Popular els quals immediatament feren un gest efectiu de solidaritat, disposant-se a una ajuda perllongada si la necessitat se'n feia sentir. El CISE ha editat diversos fulls informatius del curs de les detencions.

++ També ferem que "Amnesty Internacional" enviés al governador civil de Barcelona i al ministre de governació, un missatge de protesta per les detencions i les tortures a tres detinguts, reclamant que sigui respectat el dret de la defensa.

++ La Societat Internacional de Juristes Democrates envià a Barcelona els advocats Yannucci i Amadeò en missió informativa. Aquests advocats van visitar diverses autoritats, Collègi d'avocats, defensors, personalitats. Van recollir les dades que els han permès de presentar un raport que ha editat l'esmentada societat.

++ Es va prendre contacte amb diversos sindicats i partits polítics per tal d'informar-los i requerir llur solidaritat si la necessitat ho exigia.

Així, han estat alertats directament per la nostra Comissió: la CGT.; CFDT, el Partit Socialista francès així com el secretariat de diverses organitzacions i publicacions cristianes, entre elles esmentarem "Temoignage Chrétien", "La Lettre", etc. També es contactà personalitats de la política francesa i intellectuals.

++ Vam iniciar la collecta de firmes d'adhesió als nostres presos, entre intel·lectuals i polítics destacats. La simpatia amb què ha estat acollida l'iniciativa ha d'encoratjar-ros a prosseguir una tasca d'informació i captació que era indispensable.

Entre els primers firmants, citarem: L'escriptor Claude Roy, el poeta Jean Marcenac, els cineastes Costa Gravas i Pierre Kast, els professors Pierre Vilar, Robert Lafont, Maurice Lacroix; els Secretaris Nacionals del Partit Socialista: Lionel Jospin, Georges Sarre, Pierre Beregovoy i J.P. Chevenement. etc...

Assemblea informativa

El dia 8 de desembre, convocàrem una assemblea en la qual, un dels 113 detinguts, alliberat pocs dies abans, informà, llargament. Donà compte de les diverses peripècies ocorregudes durant la seva estada a la presó, de la solidaritat rebuda i contestà a les diverses preguntes. Finalment es recaptaren 500 fr. destinats al Fons de Solidaritat i s'adoptà una resolució que va ésser enviada al Secretari General de l'ONU en ocasió del 25è. aniversari de la Declaració Universal dels Drets de l'Home. En extractem:

(...) Protestem vigorosament contra la repressió que menen els feixistes del règim instaurat a Espanya per un cop de força militar i on, mitjançant veritables paròdies de justícia es condemna a severes penes de presó o s'imposen arbitràriament fortes multes als qui, d'una manera o altra expressen llur protesta contra la il·legalitat franquista i la repressió: és el cas dels 113 demòcrates catalans detinguts el 28 d'octubre (...), dels 10 dirigents obrers del procés 1.001 del 72, detinguts sense jutjament ara ja fa mesos a la pre-

só de Carabanchel, acusats de "comportament social reprensible" i dels 6 capellans empresonats a Zamora (...) i de l'estudiant Salvador Puig Antich, contra el qual el franquisme exigeix doble pena de mort (...)

Protestem vigorosament pels afusellaments sumaris i les privacions arbitràries de llibertat a Xile (...)

Protestem vigorosament per la repressió que a Grècia menen els feixistes (...)

Us demanem d'intervenir urgentment prop dels governs d'aquests països (...) per tal de recordar-los severament i energicament l'obligació i el deure que tenen de respectar allò que s'han compromès amb llur signatura i exigir-los que posin fi immediatament a la repressió i que alliberin sense esperar més i sense excepcions tots els empresonats i detinguts per pretesos delictes polítics o socials.

Moció de solidaritat presentada al miting de la Coordinadora dels treballadors espanyols de la regió parisenca (8/12/1973)

L'ASSEMBLEE DE CATALOGNE SOLIDAIRE DE CAMACHO ET DE SES CAMARADES.

Au moment où 113 démocrates représentants du peuple catalan en lutte pour ses libertés démocratiques et nationales sont arrêtés sous l'accusation d'appartenir à la Commission Permanente de l'Assemblée de Catalogne,

Au moment où vont être jugés comme des criminels de Droit commun, des militants révolutionnaires du Mouvement Ibérique de Libération (M.I.L.) et deux peines de mort sont requises a Puig Antich,

La répression s'accroît de plus en plus contre l'opposition.

Le franquisme s'attaque à la classe ouvrière et s'apprête a condamner Camacho et ses camarades, leaders des Commissions Ouvrières, à de lourdes peines.

Ce procès que pretend mettre la classe ouvrière à genoux, qui ne peut que soulever l'indignation de tous les démocrates, demande une riposte massive de tous les travailleurs et de tous les antifascistes

L'Assemblée de Catalogne vient ici se joindre à vous pour vous dire que nous sommes avec Camacho et ses camarades, avec la classe ouvrière espagnole et contre le fascisme.

La detenció dels 113, homes i dones pertanyents a diferents horitzons polítics, ideològics, socials i professionals del nostre poble, provinents de tots els racons de la terra catalana, és un fet repressiu que, per la seva magnitud, ha pogut semblar un gran cop reeixit pels cerbers feixistes. Tot sembla indicar però, que per primera vegada un "èxit" de la repressió institucionalitzada he esdevingut indigest pels esbirs del règim.

En tenim una prova evident en vacil·lacions i fins i tot un cert destarotament manifestat per ordres i decisions contradictòries de l'engrenatge repressiu que són el producte de la significació política i representativitat social i humana dels 113; car, de retruc, llur detenció constitui el reconeixement oficial i la conseqüent popularització de l'existència a casa nostra d'una puixant força d'oposició unitària que de manera organitzada brega i combat per la democràcia.

La resposta, immediata, fou encapçalada pels propis detinguts amb llur comportament digne i coratjós davant les vexacions i amenaces en els comissariats; amb la fermesa dels que han estat sotmesos a tortures ignominioses; amb el refús unànim al pagament de multes; amb la valentia i animosa declaració -reproduïda a la segona pàgina d'aquest butlletí- i amb les estrofes d'un cant a l'Assemblea de Catalunya, escrites i cantades a la "Model", als nasos dels cerbers, en celebració vibrant i joiosa del II Aniversari de la ja històrica 1^a. Sessió Plenària del 7 de novembre 1971, testimoni meravellos d'una contagiosa moral combatent.

No, la detenció dels 113 no tan sols no ha estroncat l'acció de l'Assemblea de Catalunya sinó que l'ha vitalitzat i, sense optimismes subjectius, podem tenir la certesa que res no pot ni podrà ja impedir que creixi la seva influència i capacitat mobilitzadora per posar dempeus una gran força d'oposició d'una amplitud unitària i convergent mai coneguda a casa nostra, moguda i impulsada per una aspiració comú: L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA.

Es dintre d'un tal contexte que cal situar la importància capital de l'acció en curs per l'alliberament de TOTS els detinguts. Es tracta d'una batalla contra la dictadura que, si es mena a cap victoriosament, constituirà una fita important en el camí de la conquesta de les llibertats nacionals i polítiques. Com ho seria en el camí de la conquesta de les llibertats sindicals imposar l'alliberament dels 10 de Carabanchel.

Si és un fet que la detenció dels 113 ha retardat la celebració de la II Sessió Plenària de l'Assemblea de Catalunya, no impedirà que tingui lloc pesi al desfermament accentuat de la repressió feixista. Aleshores tindrà una significació encara més profunda l'afirmació solemne dels 113, en llur declaració del 7 de novembre:

"L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA NO POT SER POSADA A LA PRESO PERQUE ES AL CARRER"

SALVADOR PUIG ANTICH CONDEMNAT A MORT

A Barcelona, un Consell de Guerra ha pronunciat la pena de mort contra Salvador Puig Antich i ha condemnat el jove Josep Lluís Pons (17 anys) a 30 anys de presó i 5 a la senyoreta Maria Augustias Mateos.

Recordem que Salvador Puig va ésser acusat de la mort d'un policia al moment de la seva detenció el 25 de setembre 72.

Davant el tribunal, Salvador Puig ha reconegut haver tirat contra la policia en un instint d'auto-defensa quan ell ja estava greument ferit.

Al moment d'escriure aquestes ratlles, l'advocat dels militants del MIL ha apel·lat contra la decisió del tribunal.

El 9 de gener més d'un miler de persones manifestaren a Barcelona protestant contra aquesta sentència qualificada de "temptativa d'assassinat legal". Feren front a la policia amb "còctels Molotov". L'endemà, tres bombes destrocaren el monument "a los caídos".

En cas de mantenir la sentència, malgrat les protestes que sorgeixen d'arreu del món, serà clar per a tothom que el règim franquista vol crear novament un clima de violència i de terror.

edita la Comissió de Paris de l'A. de C.